

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Těm, kteří slíbili přísahu republice
Ohlédnutí za skautskými letními tábory
Střediskový výlet do Pardubic ... a další!

Milí čtenáři,
tak jsme opět dorazili na konec našeho krátkého redakčního roku. Roku, který má místo dvanácti měsíců jen pět čísel.

Oslavili jsme v něm velké jubileum a v jeho průběhu jsme s původními titulními stránkami zavzpomínali i na naše nejstarší čísla. Toto číslo vlastně končí tou stranou, kterou celé Lokali začalo. Čistého zvuku a vyspělé úrovně, kterou jsme tehdy dostali do vínku, se držíme už třicátý ročník pomocí vašich článků z míst blízkých (Výlet na Kozí hřbety, Planetárium)

i vzdálených (Pozdravy z Ameriky), z časů dalekých (O dvou statečných vojácích, Těm kteří slíbili přísahu republiky), méně dalekých (třeba Podzimní sraz OS) i pozvánek na akce budoucí (Turistické akce pro veřejnost, Mikulášské putování). A proto snad rozezvučí vaše duše až do roku 2016, kdy se můžete těšit na nové číslo již v 31. ročníku.

Do té doby vám celá redakce Lokali přeje krásné Vánoce a nedostižitelný start do Nového roku.

TECKLIS

OHLÉDNUTÍ ZA SKAUTSKÝMI LETNÍMI TÁBORY (PÁR POSTŘEHŮ Z EXPEDIČNÍCH CEST)

NAPO

Skoro každý aktivní skaut i skautka, vlče či světluška vám dosvědčí, že nejlepší částí oddílového života je letní tábor (a to nejen proto, že se koná o prázdninách). Sám jsem se zúčastnil mnoha a stále to platí i pro mne - na tábor s oddílem se vždycky těším. Každý oddílový tábor je jedinečný a vzpomínky z něj dlouho přetrvávají.

Chtěl bych se s vámi podělit o zajímavou zkušenost, která se k táborům váže trochu jinak - už druhým rokem jsem se zúčastnil malé expedice, kterou na začátku prázdnin pořádá krajská rada po letních táborech pražských oddílů - říkáme tomu návštěvy, Jejich cílem je vidět a být viděn, spíš než nějaká kontrola (nejsme v Brně, že). Loni naše cesta obsahovala 7 táborů ve středních a východních Čechách a co do kilometráže byla opravdu dlouhá - byli jsme až v Jeseníkách. Letos potom celkem 10 táborů ve středo-jihozápadních Čechách.

Vidět najednou tolik táborů za sebou je nápor i na zkušenou a odolnou mysl (od jisté chvíle více soucítím s aktéry různých ceremoniálních akcí) - spousta míst, mnoho tváří, jmen a rukou, záplava vjemů. Co zůstane, když povrchní vzpomínky na místa a tváře odváne čas?

Skauti táboří skoro úplně všude - na březích řek v údolích, stejně jako vysoko v horách. Uprostřed ohradníků plných pasoucího se skotu stejně jako uprostřed hustého lesa (vážně) - rozdílnost tábořišť je téměř nekonečná a přestože mám někdy pocit, že já bych na tom místě tábořil jen obtížně, každý oddíl to „své místo“ z nějakého důvodu miluje a často se na něj každoročně vrací. Čím variabilnější jsou prostředí, tím jednodušší se vám naopak zdají tábory jako takové - prakticky všude najdete stany, ať už z vlastnoručně sbíjených nebo profesionálních podsad, náměstíčko se stožárem a kuchyní s kamny různé provenience.

Skautská Praha je sice takové malé město - má víc než 6 tisíc členů - přesto skoro v každém táboře někdo z nás někoho zná, což je malý přidaný bonus - potkat staré známé. I v neznámých vodách nás ale čeká vřelá přijetí a velmi často milé pohoštění či ubytování, za které jsou cestovatelé znavení vedrem a tmácením vděční.

Někde nás dokonce neváhají zapojit do programu – ranní rozvíčka či projížďka lodí s průhledným záměrem vymáchat pořádně funkcionáře v řece, někdy se mácháme sami broděním a působíme atrakci celému táboru, protože jsme přišli ze špatné strany řeky, že. Na každém táboře je obvykle něco, co vás zaujme – nezvyklý způsob střídání služeb, zvláštní celotáborová hra nebo třípatrová věž, no prostě, na tu se nedá nevylézt a ano, jsou tábory, které ji mají :)

Přijde mi, že je to zkušenost velmi inspirativní, ale také obtížně sdílitelná – takový kaleidoskop vzpomínek – které se přiřazují k těm, které mám z mých oddílových táborů a o které jsem se pokusil s vámi podělit. Tedy nebojte se porozhlédnout kolem, jak věci dělají jiné oddíly a střediska - nejen tábory. Z mé zkušenosti je to ku prospěchu.

P. S. Pokud vám někdy podobná skautská návštěva zavítá na tábor, buďte na ni milí, většinou je nevyspalá, unavená a hladová a čeká ji ještě daleká cesta.

PLÁNOVNÍK

29. 11. 2015	MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ (AKCE PRO VEŘEJNOST)
9. 1. 2016	PRAHOU PLNOU STRAŠIDEL
23. 1. 2016	ZIMNÍ PŘECHOD BRD
28. – 31. 1. 2016	STŘEDISKOVÉ HORY

MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ SOBOTA 29. 11. 2015

START: 13:00 - 14:30, zast. bus Centrum Zahradní město (195, 138) - naproti Koloseu

CÍL: do 16:00 v Hostivařském lesoparku na piknikovém místě

- délka 3,5 km
- sjízdné s kočárkem
- 2 stanoviště s programem pro děti
- na závěr opékání buřtů (budou k dispozici za malý poplatek)

**AUTORKOU PODZIMNÍCH FOTEK NA STRÁNKÁCH 7
A 9 JE DOMINIKA PROKOPCOVÁ.**

STŘEDISKOVÝ VÝLET DO PARDUBIC

23. – 25. ŘÍJNA
NETOPÝR / STŘELKA

✓ pátek odpoledne jsme jeli vlakem z Hlavního nádraží. Na nádraží se sešla spousta lidí- Marek, Vlnka, Sova, Beňa, Kocour, Lucka, Kačka, Káťa, Dorka, Kaktus, Netopýr, Majda a 305. oddíl. Na vlak jsme čekali 40 minut, protože měl zpoždění. Jeli jsme místenkovým vlakem, takže jsme se nevešli do kupé, proto jsme seděli na zemi v uličce u dveří. Když jsme přijeli, byl večer a přišla Dita a Nikolka. Když jsme šli do základny, tak jsme šli po skupinkách po otázkách. Skupina Libra měla doprovod Pomněnku a prošli jsme skoro celé Pardubice. V základně jsme byli druzí. Večer jsme večeřeli a po večeři jsme si vybalili a Dorka hrála na piano Let It be od Beathles. V sobotu jsme vstali na rozcvičku, byla pěkná kosa. K snídani byl chleba s marmeládou. Pak byl nástup a hned potom byla hra. Chodili jsme po skupinkách na stanoviště s úkoly. Po hře byl oběd - párek s bramborovou kaší. Kaše chutnala „jak chleba“ - nebyla dobrá. O poledním klidu, který hned skončil, jsme šli na hru ven. Hráli jsem Hrady a zámky. Skupinka Libra získala tři nebo dva hrady. Pak byl program pro velké a malé zvlášť. Na programu byly různé hry. Potom byla večeře a při ní byla také hra. Byla vtipná. Každý člověk si vylosoval postavu z filmu nebo z pohádek. A pak jsme museli najít svojí dvojici, se kterou jsme společně jedli jednou rukou. Beňa za sebou tahal Slavíka, aby mohl fotit. Takže se Slavík vůbec nenajedl. Po večeři byly soutěže ve velkém sále. Dostávali jsme za soutěže body. A šli jsme pozdě spát.

V neděli jsme ráno zase vstali, rozcvičku jsme dělali a pak jsme měli snídani. To samé jako v sobotu. Po snídani byl nástup a vyhlášení skupinek. Dostali jsme bonbóny. Potom byla poslední hra na skupinky: Skládali jsme přísloví, která byla rozházená na trávě a ještě k tomu rozpůlená. Potom jsme šli do sálu, kde jsme kreslili na obří papíry, co se nám líbilo a nelíbilo. Po obědě jsme se s holkama točili ve spacácích a pak jsme balili. Odjezd byl dobrý. Na nádraží jsme šli s batohama. Vlak měl zase zpoždění. V Praze jsme se rozešli s rodiči domů.

VÝLET NA KOZÍ HŘBETY A DO TICHÉHO ÚDOLÍ

19. ZÁŘÍ
NAPO / VLČÁCI

Jedna hodně stará oddílová tradice velí uspořádat společný zářijový výlet smečky a skautů, někam do blízkého okolí Prahy - tentokrát volba padla na severní okraj Prahy - na Tiché údolí a Kozí hřbety. Dalo by se říct, že jde o místo klasické, sice ne jako Hláška u Senohrab, ale každá oddílová generace sem alespoň jednou zavítá - lze ho doporučit i široké veřejnosti - zejména pokud jste fanoušky letecké dopravy (směřuje tudy jeden z nejběžnějších příletových směrů na pražské letiště) nebo máte vášeň pro buližníky, které tvoří místní skály.

Naše cesty vedly ze stanice Výhledy na samém konci Suchdola přímo na Kozí hřbety, odkud je nádherný pohled nejen na Únětice, ale vůbec do daleka - až někam na Říp a ti bystrozrací prý za dobrého počasí vidí Krkonoše. Zároveň se odtud nádherně pozorují letadla nad hlavou. Rychle jsme našli zde umístěné kešky, posvačili za zvuku Boeingů a Airbusů a pak už jsme spěchali do údolí za naším hlavním cílem - tedy hledáním místa na kuličkový turnaj, dnes možná trochu pozapomenutou zábavu. I tak se ukázalo, že kuličky jsou stále k dostání, byť už to nejsou hliněnky mého dětství. Skleněnky tak nejsou vzácnost, ale samozřejmost. Během hledání jsme se dokonce připlétli ke svatbě v místním mlýně, před vraty měli ideální plácek, ale v zájmu hladkého průběhu obou akcí, jsme se rozhodli ho nevyužít. Nakonec jsme našli klidný plácek v ohybu cesty a v několika kolech jsme prověřili svoje schopnosti nejen cvrkat do důlku, ale také kuličkami projet vystavěnou dráhu. Po kuličkovém turnaji se od nás oddělila skupinka spěchající na „Zažít město jinak“ a my ostatní jsme pokračovali vedeni podle GPS tritým křovím neomylně na Alšovu vyhlídku, která je svým způsobem opakem vyhlídky z Kozích hřbetů, protože nabízí úžasný pohled zpět na Prahu a kromě výhledu se na jejich skalách dá celkem dobře lézt, na což jsme ale neměli ani vybavení, ani čas. Z Alšovy vyhlídky jsme totiž spěchali údolím Únětického potoka na vlak do Roztok a v září podzimního slunce až domů.

VÝPRAVA NA JECHATU

9. – 11. ŘÍJNA
SLAVÍK

Nastal čas na první vícedenní oddílovou výpravu. A kam jinam, než na JeChatu, neboli na chatu Vzpomínky se Špagetou. Sraz byl na Strašnické, někteří se k nám připojili až na nádraží Vršovice. Naštěstí jsme stihli vlak i přes to, že byla rozkopaná Vršovická ulice. Vlak se vydal směrem do Petrova-Chlomku a spolu s ním i Slavík, Napoleon, Vzpomínka, Špageta, Číča, Vojta B., Vojta S., Honza S., Honza Ch., Ben, Hláška, Matěj a Prsk. Hned ve vlaku nás odbojová skupina, působící nedaleko Petrova, rozdělila do tří skupin a dala nám tajnou zprávu. Ta nám pomohla najít světlici a také mapu k základně odboje. Světlici jsme schovali na kraj lesa a nakonec se všechny týmy, i když se štěstím, dopravily do cíle. Povečeřeli jsme a zahráli si asociaci. Nakonec jsme se Špagetou „zahráli“ na kytaru a šlo se spát.

V sobotu byla po budičku tradiční rozcvička a poté snídane – buchtičky. Poté nám odbojáři oznámili, co po nás vlastně chtějí. Náš úkol byl postavit anténu na vysílačku a s její pomocí se spojit s Londýnem. Takže jsme celé dopoledne pracovali, každý tým sám za sebe. Výsledky byly různé, někdy perfektní, někdy stěží stály. I tak byli všichni do oběda hotovi, a tak jsme jen antény přenesli na místo, kdy byly schované světlice (což byl problém, jelikož si někteří nepamatovali, kam je vlastně schovali). Hladoví jsme usedli ke gulášovce a pak následoval vysněný polední klid. Po něm následovala úžasná hra pod mojí a Vzpomínkovou taktovkou. Vžili jsme se totiž do role zdejších zemědělců, kteří podporovali místní odboj. Byli jsme ochotni vydat odbojářům brambory, ale pouze za splnění úkoly ukazující jejich odvahu a kondici. To obsahovalo plížení, běhání, cvičení spolupráce, ale třeba i poznávání okolí. Týmy se předháněly v originalitě, za žádnou cenu se nevzdaly a vyválčily si tak slušný základ pro dnešní večeři. Poté následovalo poklidné plnění stezek a děsně poučný Napoleonův program o skautské historii. Poté další hra, pašování dalších ingrediencí na večeři skrz hlídku gestapa. Odboj zaznamenal úspěch, propašovali třeba i velice důležitý sojový granulát (viz střediskový sraz 2014). Ze surovin jsme následně uvařili celkem obstojné lečo. Po večeři hraní deskových her a sladký spánek. Sladký? Ale kdepak! Uprostřed noci byl náhlý budíček, parašutista z Londýna byl na cestě. Postupně týmy odpálily světlice a přivolaný parašutista jim předal vysílačku. Díky ní se spojili s Londýnem a zjistili, že se na odbojáře změní na celý rok. A až poté jsme se odebrali s poklidem do říše snů.

V neděli samozřejmě nebyla rozcvička a tak jsme hned snídali chléb s marmeládou. Poté následovalo předbalení a frizbee. Poté oběd – těstoviny s červenou omáčkou, a poté odjezd domů.

PLANETÁRIUM

7. LISTOPADU
VIKY TKÁČIKOVÁ / LIŠÁCI

Sešli jsme se v 9:30 v metru na Chodově a já jsem to stihla jen tak tak. Pak jsme jeli do stanice Nádraží Holešovice. Dojeli jsme a pak jsme jeli tramvají jednu zastávku. Došli jsme k Planetáriu a Beňa šel koupit lístky. My jsme se mezitím rozdělili do 3 družstev. Holky, Češi do toho a Pat a Mat. Běželi jsme závod, potom jsme hráli na babu, že když se mě někdo dotkne na rameni, tak se za něj chytne a chytám další.

Pak jsme šli do Planetária, tam jsme dostali lístky a těmi jsme pípli, abychom se tam dostali. Batůžky jsme si dali do tašek. Šli jsme na WC, po schodech jsme vyšli nahoru a posadili jsme se a začala pohádka o holčičce Aničce a Nebešťánkovi. Promítalo se to nad námi, tak jsem ležela. Bylo to o holčičce Aničce, která dostala od tatínka draka, který jí uletěl. Pak přiletěl Nebešťánek (mimozemšťan) a letěl s Aničkou hledat draka Barbuchu. Doletěli do Antarktidy, Ameriky, Austrálie, Číny a v Číně uviděli holčičku, které sletěla čepička do divoké řeky. Anička se vystrčila z talíře a vytáhla čínské holčičce čepičku. Ale Anička jí řekla, že ztratila draka Barbuchu a čínská holčička řekla, že má bráchu, a ten dal Aničce jednoho draka. Anička zajásala radostí. A pojmenovala ho Barbucha 2. Pak jsme šli dolů po schodech a prohlíželi jsme si výstavu. Pak nás Beňa svolal a oblékli jsme se a šli ven. Venku jsme si snědli svačinu. Pak jsme jeli tramvají na Nádraží Holešovice a tam jsme šli do metra a štípili jsme si lístek. Jeli jsme z Nádraží Holešovice na Chodov a tam na nás čekali rodiče a jeli jsme domů.

DOBYTÍ HIMALÁJÍ V TÁBOŘE

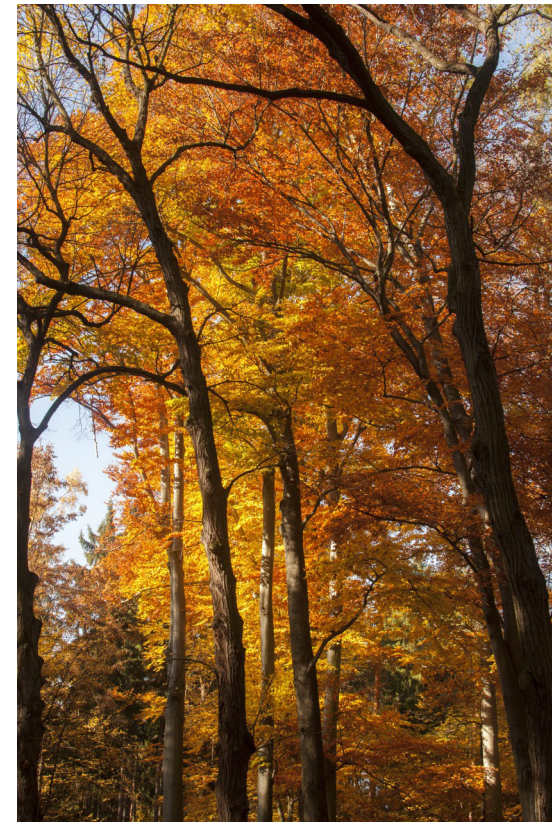
6. – 8. LISTOPADU
GÁBA A DOROTKA / STŘELKA

Sraz byl na Hlaváku (takhle to začíná skoro vždycky a už je to fakt trapný). Když jsme dorazili, chvíli jsme čekali, jestli přijde i Mína. No, nedorazila, takže jsem s Mudrcem šla koupit lístek. Když jsme se vrátili, chvíli jsme čekali až ukážou, na jaký nástupiště půjdeme, a pak jsme šli na vlak. Nebyl ani tak plnej, takže jsme si dokonce i sedli. Cestou Panda trochu šikanoval Gábu. Ale on je na to zvyklej, takže no problem. Když jsme dorazili do Tábora, šli jsme na základnu. Tam jsme se najedli a pak jsme si zahráli hru s toaletákem.

(POKRAČUJE GÁBA)

Potom přišli Hermiona, Vlnka a Murdc převlečený do kostýmů nějakých vědců a říkali nám o viru, kterej je nebezpečnej a zabíjí lidi, a dali nám "prášky", který jsme museli brát každý 4 hodiny, první v 1:00. Druhý den ráno přiběhl Panda do našeho pokoje a začal řvát, že nic nekoupil mámě a takový blbosti. Tak jsme ho museli chytit venku. Takže byl hon na Pandu. Když ho Dorka nahnala dovnitř, mohli jsme jít taky dovnitř na snídani. Po snídani jsme s Tecklisem luštili šifry a povídali jsme si o Neverhoodovi (o hře která je celá z modelíny). Potom jsme hráli hru s papírkama, který jsme museli brát brčkama, a chytali nás Panda, Hermiona, Vlnka a Tecklis, kteří byli svázaný provazem dohromady.

Po hře jsme si museli uvařit sami oběd, takže polívka, hlavní chod, salát a dezert. Po obědě jsme si odpočinuli. Potom přišly zas Hermiona s Vlnkou jako vědci a říkaly že musíme do Himalájí najít prapůvodce viru. A daly nám šifry. No, a tak sme šli, až jsme došli k nějaký skále. A tam jsme museli vylézt (jasně, že s jištěním), jenže já se bojím výšek, takže jsem to obešel s Tecklisem, a ten tam potom dal dravce (kuře v ledu) jako prapůvodce toho viru. Potom jsme šli na základnu a tam nám řekli, že to musíme rozmrazit u ohně. Takže jsme si vzali sirky a šli jsme si vzít dřevo. Když přišli vedoucí, zbývaly nám asi tři sirky. A až s tou poslední se to povedlo zapálit tak, že to nezhaslo. Potom jsme si zpívali u ohně a vyběhli jsme si obrovský schody. Třetí den ráno jsme vstali, zahráli jsme si Aktivitu 2. A museli jsme si sbalit. Ještě se rozdávalo zbylé musli, mléko a pomazánkové máslo. A potom jsme došli na nádraží.

PODZIMNÍ SRAZ OLDSKAUTŮ 35. STŘEDISKA

26. ZÁŘÍ
LOGAN A LÍBA / OS

Sraz se uskutečnil se 26. 9. na Latifundii u Logana v Troji. Motto srazu bylo: „Díky náčelníku!“ Tento sraz byl věnován vzpomínce na herce Pierra Briceho – a jeho nesmrtelnou filmovou roli náčelníka Vinnetoua ve filmech na motivy knih Karla Maye. V jeho podání vstoupil náčelník Vinnetou do srdcí

mnoha dětí a snad každého skauta či skautky. Odešel letos ve věku 85 let do věčných lovišť.

Oldskauti si přivedli i své potomstvo, takže nás bylo nakonec 26 účastníků a dva psi. Nejmladším účastníkem setkání byl sedmiměsíční a spokojeně naladěný Henry. Vstupenkou na akci byla indiánská čelenka a v duchu indiánském se konaly i soutěže – střelba z luku na terč bizona, vrh apačským oštěpem do dálí, a vrh nožem na cíl. Na jídelníčku se objevily např. opečené bůvolí klobásky - dle Sama Hawkinse, kukuřičné pochoutky kmene Meskalerů, nebo v kraji kolem Union Pacifik oblíbený nářez poručíka Merilla z pevnosti Niobarra. K tomu všem ke zpěvu i poslechu vyhrávala skupina The Rattlesnake Blues Band. V soutěžích se udělovaly originální diplomky a

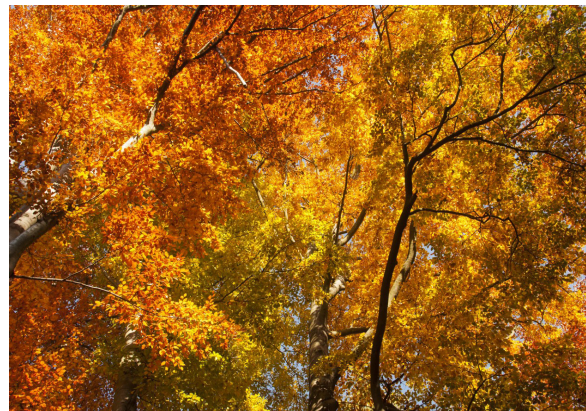
ceny, které budou výhercům připomínat pěkné chvílky prožité ve skautském společenství.

PODZIMNÍ LATIFUNDIE 2015 ANEB SETKÁNÍ 35. OS KLUBU

SABU

Letošní podzimní setkání u Logana a Líby na zahradě se konalo 26. 9. 2015. Účast byla opět veliká a sešly se opravdu všechny věkové kategorie. Organizátoři tentokrát velmi zdařile zvolili indiánskou tematiku a vzpomínku na náčelníka Vinnetoua. Také proto byla vstupenkou indiánská čelenka. Jaké však bylo naše milé překvapení, když jsme ráno s Dankem a Natálkou jeli pro Kendy do Doks a koupili u benzínové pumpy noviny - MF Dnes. Na titulní stránce byl Karel Gott v indiánské čelence. Smáli jsme se a žertem si říkali, že Logan a Berdy asi poslali pozvánku i jemu. Setkání bylo zdařilé a krásné. Velké díky organizátorům.

POCTA ČETAŘI HRADOVI

✓ neděli dopoledne 4. října jsme se v počtu 5 členů 35. OS klubu Nibowaka-Gill vydali na Bohnický hřbitov položit květiny a zapálit lampičky na hrobě, kde odpočívá voják čsl. armády – četař Arnošt Hrad.

Četař Hrad obětoval svůj mladý život v pěchotním srubu K-S 14 „U Cihelny“ v Králíkách, když se nechtěl smířit s kapitulací armády po Mnichovské dohodě a odevzdat nepříteli zbraně bez boje.

Rodák z Bohnic je vzpomínán právě v pevnosti K-S 14, kde má i svoji pamětní síň. Náš oldskautský klub již několik let organizuje, na návrh bratra Atriho, malé pietní shromáždění u místa vojákovy posledního odpočinku a v roce 2013 se účastnil odhalení pamětní desky právě zde.

Pod květinu jsme umístili podložku s textem:

**ČETAŘI HRADOVI ZA OBĚŤ NEJVYŠŠÍ – VZPOMÍNÁME
35. OS KLUB – NIBOWAKA-GILL, PRAHA**

O DVOU STATEČNÝCH VOJÁČÍCH

LUDVÍKU SVOBODOVI A RICHARDU TESAŘIKOVI

KAREL SKÁLA – SABU

Generálové Ludvík Svoboda i Richard Tesařík mají spolu mnoho společného. Třeba i to, že je osobně znal bývalý vůdce našeho střediska, plukovník Dr. Karel Skála - ATRi. Ludvík Svoboda se narodil 25. 11. 1895 v Hroznatíně u Třebíče. Téměř přesně o dvacet let později, 3. 12. 1915, se v Praze narodil Richard Tesařík (tatínek známého zpěváka a herce).

Oba vojáci byli v roce 1938 a 1939 připraveni bránit svou vlast. Po obsazení Německem odešli bojovat do Polska, kde se poprvé setkali. Bojovali po boku Poláků proti fašistům. Když od východu napadl Polsko i Sovětský svaz, dlouho věřili, že jim jde na pomoc. Jaké bylo jejich překvapení, když byli zajati a odvezeni do zajateckých táborů, které se dají srovnat s nacistickými koncentráky.

Situace se změnila až po 22. červnu 1941, kdy fašisté porušili dohodu se svým spojencem Sovětským svazem a zahájili válku i proti němu. Najednou se každý voják hodil a tak byla v Buzuluku cvičena první československá vojenská jednotka v Sovětském svazu. Musíme ale udělat další veliký skok a dostaneme se k bitvě u Sokolova v březnu 1943, kde byl Ludvík Svoboda velitelem a Richard Tesařík statečným vojákem, který vedl svou četú do útoku a po zranění velitele roty převzal velení celé roty. Poté Richard Tesařík absolvoval výcvik pro tankisty a před bitvou u Kyjeva už byl jako podporučík velitelem tankové roty, stejně jako další hrdina Josef Buršík. Jejich tanky doprovázeli samopalníci pod vedením skauta a poručíka Antonína Sochora, o kterém jsme v Lokali už také mnohokrát psali.

Jejich velitel Ludvík Svoboda byl tehdy plukovníkem. Bitva o Kyjev byla asi vrcholem naší jednotky, protože po těžkých bojích se jako první dostala do středu města, obsadila nádraží a první dosáhla břehu řeky Dněpru. Osobně sovětský vůdce Stalin uznal, že československá jednotka vlastně osvobodila Kyjev. Tři jmenované velitele rot - Buršíka, Sochora a Tesaříka, vyznamenal Zlatou hvězdou Hrdiny Sovětského svazu (Ludvík Svoboda toto vyznamenání získal až po válce). Pak bylo ještě mnoho bitev a nehorší asi na Dukle. Tam se původně nemělo ani bojovat, mělo se pokračovat směrem na Ostravu. Horský terén se dal dobře bránit a tanky tam skoro nemohly projet. Ale na Slovensku vypuklo 29. 8. 1944 povstání a plán se změnil. Antonín Sochor byl po dlouhých bojích zasažen granátem a lékaři vyjmuli z jeho těla neuvěřitelných 218 střepin. Těžce zraněn byl i Richard Tesařík. Pěchota nemohla dobít nejvyšší horu Hyrowá, která byla ve výšce 694 metrů nad mořem.

Nakonec bylo rozhodnuto nasadit na pomoc tanky pod velením Richarda Tesaříka, který později vzpomínal, jak tanky jely po svahu strmostí snad 30 stupňů. „Konečně jsem se dostal k vrcholu... Ale najednou se v hluchém prostoru mých zbraní objeví rozšklebená tvář fašistického granátníka. Vystřelit jsem nemohl, nezasáhl bych ho. Nacista vědom si své síly a mé bezmocnosti vítězoslavně zpitvořil svůj obličej. Jako dnes ho vidím před sebou. Vpředu mu chyběly dva zuby, v ruce měl jakousi dosud neznámou zbraň žluté barvy, kterou proti mému tanku zamířil. Na ty chvíle nikdy v životě nezapomenu. Tu zpropadenou tvář bych poznal ještě dnes mezi tisíci jinými... Za nacistou se náhle objevil ohnivý plamen a tankem to strašně oťášlo. Stroj začal hořet a sjíždět

Ludvík Svoboda

po prudkém svahu. Pancéřové pěsti - panzerfaustu, použil nepřítel proti nám poprvé.“ Richard Tesařík nevidí, cítí bolest, hoří na něm oděv. Jediný se dostal z tanku, koulel se ze svahu, ostatní zahynuli. Přišel o levé oko, pravé mu zachránil jen ten fakt, že v době zásahu měl oko přitisknuto v hledáčku (dalekohledu) děla. Pak ho našli sanitáři, pár kroků od hranice vlasti.

Musím zase udělat skok v ději a zopakovat již mnohokrát napsané, že naši hrdinové se neměli po válce dobře. Ti, za které bojovali, si jich nevážili. Ludvík Svoboda byl zbaven funkce ministra národní obrany a nahrazen Alexejem Čepičkou. Josef Buršík byl neprávem odsouzen jako vlastizrádce a musel uprchnout za hranice, tentokrát však do Německa a později do Anglie. Antonín Sochor zahynul při nevyjasněné autonehodě, kdy byl pravděpodobně zavražděn. Další na řadě byl Richard Tesařík.

I na něho se hledala sebemenší falešná obvinění. Byl neprávem uvězněn. Za zrádce byl prohlášen i Ludvík Svoboda. Odsouzen nebyl jen díky přímluvě sovětských generálů, spolubojovníků z války. Po propuštění z armády pracoval v JZD (jednotném zemědělském družstvu) v rodném Hroznatíně.

Situace se změnila v době, kdy jel do Československa nejvyšší sovětský představitel Chruščov a zajímal se o bývalé hrdiny. Richard Tesařík byl propuštěn z vězení, Antonín Sochor posmrtně povýšen na generálmajora a Ludvík Svoboda se stal náčelníkem Vojenského historického ústavu. S Atrim se Ludvík Svoboda setkal prvně po předání Junáckého válečného kříže, kdy pozdravil skauty a říkal jim, že jeho syn Mirek, který byl zavražděn v roce 1941 v koncentračním táboře, byl také skaut.

Karel Skála - Atri byl v roce 1952, rozkazem generála Čepičky jako mnozí vzdělaní absolventi, povinen zůstat dále jako důstojník v armádě. A tehdy mu byl velitelem právě plukovník a pak generálmajor Richard Tesařík. Atri na něho často v dobrém vzpomínal, také při naší dlouhé poslední rozmluvě.

Jaký to byl skromný člověk, vynikající voják a sportovec. Vojákům klidně předvedl, jak se vyskakuje na jedoucí tank a pak společně obědvali u polní kuchyně. Skromně říkal: „Kluci, vždyť já jsem jenom takový voják, jako jste vy.“ Přesto se Richard Tesařík opět znelíbil a byl z armády propuštěn do zálohy. Pochopitelně se mu stále zhoršovalo zdraví. Válečná zranění, vězení, další křivdy...

Ludvík Svoboda pořádal besedy a učil mladé důstojníky. Setkává se ve Vyškově s Atrim, tehdy kapitánem Karlem Skálou a podepisuje mu po krátkém hovoru svou knihu „Z Buzuluku do Prahy“. A přichází 27. březen 1967, kdy umírá u přátel ve Střekově na selhání srdce Richard Tesařík. Na pohřeb mu jde mnoho lidí - i Atri, který bere s sebou také svého syna, šestiletého Sabua. A když byl smuteční obřad u konce, odchází armádní generál Ludvík Svoboda se svými spolubojovníky. Náhle si všimne Atriho a mě, šestiletého blondáčka Káji. Vybočí z řady a zastaví u nás. Jeho frontovní vojáci zůstanou stát a čekají na velitele. Ludvík Svoboda měl jistě moc rád děti a asi si vzpomněl i na syna Mirka. Přišel k nám a mě pohladil. „Tak tady máme nějakého mladého vojáka! Zdravím vás majore Skálo, posledně jste byl kapitán, gratuluji!“ Měl výbornou paměť, stále si Atriho pamatoval. Nikdo jsme netušili, že bude za rok, na návrh Československého svazu protifašistických bojovníků a Alexandra Dubčeka, zvolen prezidentem Československa. Vzpomínám, jak ve škole v první třídě měnili obraz Antonína Novotného za Ludvíka Svobodu a já všem říkal, že tenhle pan prezident mě pohladil. A na závěr jen vzpomenu, že když 20. 9. 1979 Ludvík Svoboda zemřel, šli jsme ATRi, Kendy a já - Sabu na Pražský hrad, poklonit se naposledy tomuto hrdinovi. Široká fronta se táhla od stanice Malostranská až na Hrad. Toto je tedy má vzpomínka na dva hrdiny, generály, kteří by se nyní dožili 120ti a 100 let!

Richard Tesařík

TĚM, KTEŘÍ SLÍBILI PŘÍSAHU REPUBLICE

JAN KOVANIC – ŠAMAN

Stále opěvujeme mučedníky. Měli bychom si více připomínat hrdiny!

✓ Lidicích touto dobou ještě kvetou růže v sadu. A právě u růžového sadu proběhlo v sobotu 10.10. symbolické položení základního kamene památníku Josefa Horáka a Josefa Stříbrného, dvou letců RAF. Tito kamarádi z Lidic se totiž narodili před desetkrát deseti lety, a nikdy neměli na růžích ustláno.

Oba byli profesionálními vojáky, když do Čech přišla německá okupace. Společně odešli do zahraničí, aby mohli bojovat proti nepříteli a splnili tak svou vojenskou přísahu. Josef Horák byl v té době letecký pozorovatel, a v této funkci také nastoupil u 311. bombardovací peruti. Protože panoval nedostatek palubních střelců, stal se palubním střelcem. Nakonec se mu podařilo vykonat příslušný výcvik, a stát se pilotem.

Josef Stříbrný byl poručíkem pěchoty z povolání a ve Velké Británii byl také nejprve jako pěšák u Čs. samostatné brigády. Absovoval parašutistický kurs a později se dostal také k 311. peruti, kde sloužil jako navigátor.

Na oba letce dopadla zpráva o zkáze rodné obce velice těžce. Až po válce si uvědomili skutečný rozměr osobních ztrát: Josef Stříbrný přišel o jediné dva žijící příslušníky rodiny. Josef Horák o třináct! Přežila jen sestra Anna. Oba od té doby věnovali volný čas britskému hnutí Lidice Shall Live, kde pomáhali sbírat penci po penci na výstavbu nových Lidic. Už tehdy existovala i ve Velké Británii fáma, že zkázu Lidic mají na svědomí právě oba kamarádi. Což nebyla pravda, gestapo nakonec našlo ke zničení obce jinou záminku. Přesto však po návratu jim to také skoro všechny ženy vyčetly do očí. (Zejména když viděly ty dva kluky jako buky, co si Horák přivezl spolu se ženou Winifred.) A už od té doby se v Lidicích stávali nechtěnými osobami.

Josef Stříbrný

Nejdříve byli vyloučeni ze stavebního družstva, které mělo za úkol postavit domky v nových Lidicích (a pro které sbírali v Británii ty pence a libry). Po komunistickém převratu v roce 1948 byli jakožto účastníci západního zahraničního odboje ještě nechtěnější. Horákově se podařilo uprchnout už 12. dubna 1948 za svou rodinou, kterou předvídavě poslal do Anglie, čímž se vyhnul připravovanému zatčení. Stále ještě byl formálně pilotem RAF, takže znovu získal možnost létat. V mizerném lednovém počasí roku 1949 však při cvičném letu havaroval a zahynul. Je pochován ve Swindonu.

Josef Horák

Josef Stříbrný byl zatčen, degradován a uvězněn. Naštěstí to však jeho sestřenice Anna Hroníková tak nenechala, apelovala na různá místa, argumentovala tehdejší lidickou téměř svatou legendou a dosáhla jeho propuštění. Do Lidic však již nesměl přijít, mohl získat jen pomocná zaměstnání. V době Pražského jara začaly rehabilitace politických vězňů, Stříbrný se tak v roce 1969 dočkal rehabilitace. I za normalizace ho však sledovala StB. Zemřel osamělý a zapomenutý v roce 1976 na rozedmu plic. Jeho popel spočívá na rozptylové loučce na hřbitově v Blatné.

Synovec Josefa Horáka, pan Antonín Nešpor, který svého strýce nikdy neviděl, vzpomínal v sobotu, jak se jeho maminka, Anna Nešporová, snažila v roce 1968 o rehabilitaci svého bratra před vojenským i občanským soudem. Bohužel, v tomto případě byla normalizace rychlejší, a rehabilitace se Josef Horák „dočkal“ až v roce 1991. V té době, „kdy to ještě šlo“, prosadila také paní Nešporová přejmenování dvou komunikací nových Lidic na ulice Josefa Horáka a Josefa Stříbrného.

Filip Procházka

Po revoluci to v opožděném antikomunistickém ajfru šlo, a nyní to nejde? Zdá se, vnímání obou Josefů je dnes stále „rozporuplné“. Filip Procházka z Klubu vojenské historie 276th Sqdn. (reenacted) RAF připravil výstavu k 75. výročí vzniku většiny čs. perutí, kterou je možno do 21.10 shlédnout v předšálí jednacího sálu Poslanecké sněmovny (vstup ze Sněmovní 4, výstava je i na internetu, funkční je její odkaz v angličtině). Její součástí je i panel o lidické tragédii a osudu letců z obce. Nejmenovaná historička ho prý varovala, aby tuto historii «raději neuváděl».

M. Kaliba, gen. E. Boček, A. Nešpor, M. Kalibová

Ing. Miroslav Kaliba, předseda *Spolku pro vybudování památníku Josefa Horáka a Josefa Stříbrného*, vysvětlil genezi nápadu na vznik památníku, který nemá být věnován jen oběma Josefům, ale i všem našim spoluobčanům, kteří neváhali a nelehkou cestou se vydali bránit svobodu, vlast, demokracii, tedy „všem kteří splnili přísahu Československé republiky“. Lidice byly vybrány proto, že se zde v uzlovém bodě setkávají váleční hrdinové i nevinné oběti. Arok 2015, protože si připomínáme (měli bychom si připomenout) sté výročí narození Horáka a Stříbrného.

Protože by památník měl stát v katastru obce (nikoli starých Lidic), byla oslovena obec, protože by to mělo být v areálu Památníku Lidice, byl osloven Památník, a protože Památník je příspěvkovou organizací Ministerstva kultury, bylo osloveno i ministerstvo.

TURISTICKÉ AKCE PRO VEŘEJNOST

Turistická část 309. oddílu, organizovaná pod KČT Praha Karlov - 3. oddíl Střelka pořádá několikrát v roce turistické akce pro veřejnost. Nejznámější z nich, Pochod dr. Roberta Šumavského okolo Prahy, pořádaný s naším střediskem není třeba představovat. Mimo něj se ještě oddíl zapojuje do akce Prahou turistickou, pořádané nejen víkendové akce, ale také takzvané Podvečerníčky, pořádané v úterý a ve čtvrtek v jarních měsících a na podzim jen ve čtvrtek.

Ve čtvrtek 15. 10. 2015 jsme pořádali 7,5 km pochod od nádraží Vršovice přes vršovické parky do Strašnic. Startovalo se u tramvajové zastávky Nádraží Vršovice. Bohužel tramvaj nejezdila, byly vytrhané koleje, sundané troleje a jezdila náhradní autobusová doprava. Ke všemu ještě celý den mírně pršelo. Odpoledne pak déšť ustal. Přišlo 85 pochodníků a 3 pořadatelé.

Trasa vedla přes deset parků a parčíků. Začínalo se parčíkem u vršovického nádraží, přes Bamberk a Havlíčkovy sady. Přes parčík v Rybalkové a u Botiče jsme prošli přes Heroldovy sady, podle parčíku na nám. Svatopluka Čecha, kolem další zeleně na Kubánské náměstí. Dále jsme prošli parkem na rozhraní Vršovic a Strašnic – Pod Rapidem a nakonec Sportovně relaxačním areálem Gutovka. Končilo se u metra Strašnická.

Další akcí bude sobotní pochod „Z Vinoře do Letňan“. Koná se v sobotu 30. ledna 2016. Start je od 9,30 do 11,00 hodin na autobusové zastávce Vinořský hřbitov. Cíl bude v Letňanech v hospůdce u Jeníka od 11,00 do 14,00 hodin. Jde se po trase přes Ctěnický háj, Přezletice, Ctěnice, Kbely a Letňanský lesopark.

VŠECHNY VÁS SRDEČNĚ ZVEME

anketa

CO SI PŘEJEŠ K VÁNOCŮM?

PANDA: Zdraví pro celou rodinu, žádné útrapy, štěstí.

SLAVÍK: Světový mír, lásku a notebook.

KRAB: Peníze abych si mohl koupit něco hezkýho na sebe.

MRŇOUS: Další objektiv.

MUDRC: Kytaru.

KULDA: Já nic nechci, možná jedině nějaký domácí espressovač...

POM: Asi klid a pohodu.

TECKLIS: Abychom si s bráchou nezáviděli dárky.

BOBR: Tak jako každý skaut si přeju, aby byl svět bez války, ale jako kluk si přeju sportovní kameru Xiaomi yi, která se dá využít i jako kamera do auta pro natáčení kuriozit na silnicích.

ŽABKA: Letos si přeju, aby proběhly v klidu, a ideálně aby se našel někdo, kdo ISIS zakrotí krkem. Jo a dobrou knížku.

Z MK se dostavil ing. Josef Praks, který v krátkém proslovu ocenil snahu spolku i obětavost hrdinů (příčemž zmínil, že je na místě z pověření ministra kultury Daniela Hermana). Myslel jsem, že přítomný starosta Miroslav David zastupuje obec, ve skutečnosti však je starostou Sokolské župy Budečská, jež si nad památníkem bere záštitu. Nu a z vedení Památníku Lidice také nedorazil nikdo, kdo by se představil. Setkání však mělo i mezinárodní charakter, neb byli přítomni dva Gróňané, přesněji Čechogróňané manželé Klempířovi. Na místě byla i jedna z lidických žen, paní Miloslava Kalibová a brigádní generál Emil Boček v.v. (* 25. února 1923), pilot ze stíhací tří sta desítky a člen výboru spolku.

Miroslav David

Načež byl rukama společnými obou posledně jmenovaných a pana Nešpora stáhnut přehoz z onoho základního kamene. Symbolicky bylo poklepáno. Velice symbolicky, protože kámen neměl základ, byl jen položen na trávě. Ještě není určeno místo, kde bude onen památník stát. Ještě není vysána soutěž na jeho budoucí podobu. Tato slavnost byla věnována stému výročí Horáka a Stříbrného. Jde jen o bod na cestě k budoucímu památníku, který už tedy má alespoň svůj základní kámen. Bělostný kámen z kosořského vápence, «obdobného jako na doverských skalách, které je při návratu po dobu 5 let vítaly zpět v bezpečí».

Dalším úkolem je nasbírat dost pencí, tedy korunek, aby se mohlo zahájit řízení o umístění památníku, zahájení soutěže na vzhled památníku, jeho přípravu a vybudování památníku.

Stále opěvujeme mučedníky. Zaslouží si to. Avšak měli bychom si více připomínat hrdiny!

Psáno v Praze na Lužinách dne 13. října 2015, pouhých 20 km od Lidic

Viz i stránky Spolku pro vybudování památníku Josefa Horáka a Josefa Stříbrného
Maily: pamatnik@horakstribny.cz,
kaliba@horakstribny.cz

Číslo sbírkového fondu 269 068 470 / 0300

Fotografie v perexu převzata z článku H+S - lidičtí letci, kde vyprávění své maminky Anny Nešporové, rozené Horákové, zachytil Antonín Nešpor, a pochází z rodinného alba

HORSKÁ OZUBNICOVÁ TRÁŤ

TANVALD – KOŘENOV – HARRACHOV

KAREL SKÁLA – SABU

Moc rád jezdím na výlety do krásných koutů naší republiky. V sobotu 22. 8. 2015 jsem byl v Jizerských horách, kde vede naše jediná ozubnicová trať. Z důvodu velkého stoupání, které činí až 57 promile, je mezi kolejnicemi ještě třetí, ozubnicový pás. Speciálně upravená ozubnicová lokomotiva má ještě uprostřed ozubené kolo, které zapadá do ozubnice a lokomotiva tak nemůže klouzat při cestě nahoru ani dolů. Dnes už se ale ozubnice používá většinou jen pro muzejní provoz. Zachovaly se tři ozubnicové lokomotivy. V Tanvaldě mají dvě motorové lokomotivy T 426. 001 a 003, zvané Rakušanky (byly vyrobeny v Rakousku v roce 1961). Národní technické muzeum vlastní nepojízdnou lokomotivu řady 404.003, zvanou Polauan.

Nové moderní lokomotivy, které jezdí po této trati, mají speciálně upravené brzdy. Jiná lokomotiva zde jet nesmí.

Tak se stala vážná nehoda třeba v roce 1945, kdy německá lokomotivní četa - strojvedoucí a topič - s parní lokomotivou nechtěli čekat na příjezd a doprovod ozubnicové parní lokomotivy. Přesvědčili výpravčího a vydali se na strmé klesání, kde to následně neubrzdili a lokomotiva v zatáčce vykolejila a spadla ze svahu. Topič stačil vyskočit, ale strojvedoucí zahynul.

Trať vede nádhernou krajinou. Před Kořenovem je nejdelší jednokolejný tunel u nás, dlouhý 945 metrů. (Pod Špičákem na Šumavě je sice tunel dlouhý 1,75 km, ale ten je postaven jako dvoukolejný. Má však pouze jednu kolej. Druhá se tam vejde, ale nikdy nebyla a asi ani nebude položena.) Z kořenovského tunelu vjedeme do krásného nádraží Kořenov, které bylo původně po stavbě trati roku 1902 přechodem stanicí do Pruska. V Kořenově je stará výtopna pro lokomotivy, která se nyní bude opravovat zásluhou Železniční společnosti Tanvald. Ta se stará i o ozubnicové lokomotivy a vede také jednání o odkoupení pojízdné parní ozubnicové lokomotivy řady 403 z Německa.

Za stanicí Kořenov je asi nejkrásnější místo na trati - Jizerský most. Železnice tímto mostem překonává řeku Jizeru a také původní státní hranici s Pruskem a později (po druhé světové válce)

s Polskem. Hned za mostem je v oblouku tunel a pak už následuje jen jízda lesem a stanice Harrachov, která se právě opravuje a modernizuje. Když jsme sem jezdili v osmdesátých letech, trať tady končila a dále byly jen zarostlé koleje směrem do Polska. Ale co mi tehdy připadalo jako pohádka, se splnilo. Do Polska se opět začalo jezdit.

V červenci roku 2002 jsme jeli já - Sabu, Irča a malý Danek motorovým vlakem do Polska. Tehdy trať slavila 100 let a existoval i projekt, že by trať vedla z Harrachova - Nového světa až dolů do města a pak tunelem do Rokytnice nad Jizerou, kde by se napojila na další krásnou horskou trať Martinice - Jilemnice - Rokytnice. Ale to už je opravdu dnes jenom pohádka. V roce 2012, při oslavách 110ti let této trati, nás z Kořenova a Harrachova do polské stanice Jelenia Gora vezla dokonce parní lokomotiva 354.195 zvaná Všudybylka. To už s námi do Polska jela i Natálka. Do těchto míst se moc rádi vracíme.

POZDRAVY Z AMERIKY

MELOUN

Ahoj,

zdravím vás 9 127 km vzdáleného McKinleyville. Je to ne moc veliké městečko v severní části Kalifornie, kde teď přebývám a mám v plánu ještě několik dalších měsíců zůstat.

Přistál jsem snad na tom nejmenším letišti, které si umíte představit. Přivítala mě moje „host máma“ a její rodiče s transparentem, tak jak to znáte z filmů. Po tomto přivítání jsem si vzal kufr a odvezli mě domů. Bydlím v papírové dřevěném domě, který je obří. Mám obří postel, která je velká jako můj pokoj a v obýváku je televize velká jako stěna s Indiány v bývalé klubovně. Do školy chodím 2,5 míle daleko a vypadá jak z filmů. Parkoviště stejně velké jako před nákupním centrem. Není moc vysoká, má jen dvě patra, zato je ale široká. Začátkem každého semestru si zvolíte 6 předmětů a ty máte každý den ve stejnou dobu. Je to sice trochu stereotypní, ale většina učitelů si ze sebe dělá srandu a to hodinu pěkně oživí. Po škole je taky co dělat. Nepřeborné množství sportů a klubů. O víkendu je taky co dělat. Minulý víkend jsem byl u rybníka, který je obří, jako všechno v Americe. Byl jsem na houseboatu, kde jsme přespávali. Všude kolem byly červené skály, lesy, hořící lesy. V sobotu jsme vytáhli speedboat a raft. Přivázali jsme ho za loď a pak jsme jezdili po rybníce celé odpoledne. Amerika je hrozně velká a cesta tam zabrala 3 hodiny, takže jsme museli odjet v neděli brzo. Po tom, co jsme přijeli, rozvalili jsme se na pohovku a na křesla a zapnuli telku. Tolik programů jsem ještě neviděl. Naneštěstí není ani jeden koukatelný. Co plně vynahrazují programy jako NETFLIX, pak se můžete dívat od GoT přes NCIS po Agents of SHIELD. Což doporučuji :-D

*pozn. redakce: GoT = Game of Thrones, Hra o trůny, NCIS = Naval Criminal Investigative Service, Námořní vyšetřovací služba, Agents of SHIELD = Agenti SHIELD

PRAVDA O SUŠENKÁCH

MELOUN

Je pravda, že skauti tady v Americe prodávají sušenky?“ To byla jedna z prvních otázek, na kterou jsem se místních skautů zeptal. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. „Ne, koláčky neprodáváme, ale prodáváme popcorn.“ S překvapeným údivem jsem se chtěl zeptat, jak to funguje, ale než jsem něco řekl, Kris, skaut který mi to vysvětloval, pokračoval dál. „Na takovém skautském webu si objednáš, co chceš a oni ti to přivezou domů. A ty to pak můžeš prodávat. Když toho prodáš hodně, dostaneš docela zajímavé ceny.“ Kris mi ukázal letáček s 13 stupni. Na prvním za \$50 byly ceny, jako je skautská čepice, baterka, malá krabice lega. Od sedmého stupně to ale začalo být zajímavé, ceny jako je luk, kuše, nůž, stan, nebo quadcoptera nejsou výjimkami. První myšlenka, která mi proletěla hlavou, byla, že to je vlastně spolehlivý způsob, jak podpořit všechny vrstvy skauta. Skautské vedení dostane peníze, část pak pošle zpět určitému skautovi ve formě odměny a část si nechá pro vlastní pokrytí nákladů. A těmi cenami nepřímo podporuje i jednotky, které pak nemusí kupovat toto vybavení ze svého.

SLOVO ČÍSLA

LIKNAVÝ

pomalý, váhavý, málo horlivý

NAPŘÍKLAD: Jeho liknavost mě vytáčí!

LETEM MÝM SVĚTEM:

DOROTKA

Co hýbe mým světem... Nejvíc to teď bude asi saxofon. Hraju na něj už tři roky a teď mně učitel dal do dechový kapely, což jsem si přála už dlouho. Když někomu řeknu že hraju v dechový kapele, hned si představí takový ty tuby a lesní rohy a zpívající ženský co dávaj na Šlágru. Ale v týhle kapele je nás pět alt saxofonů, dva klarinety a jeden tenor saxofon. Hrajeme hlavně jazzový písničky, ale sem tam i nějaký modernější. Je to super a strašně mě to baví. A taky je docela vtipný pozorovat ty lidi v autobuse když jedu na hodinu. Všichni se na mě koukaj jako bych vezla bombu :D Nejbližší koncert bude až někdy v dubnu.

Dál tady je škola. Chodím do osmičky a tenhle rok jsem na nový základce. Abych pravdu řekla ,dost se ztrácím. A to hlavně v chemii a fyzice. To prostě není nic pro mě. Už mám doučování, ale jako uměla vypočítat o kolik stupňů se ohřeje voda v kalíšku když do ní přidám železnou tyčku o teplotě 20° C.

Z devítky bych chtěla jít na pedák. Chci učit ve školce, protože mám strašně ráda děti. Každou chvíli někde nějaký hlídám a fakt je to něco co bych jednou chtěla dělat.

Kromě saxofonu, piana a skautingu vlastně už jiný mimoškolní aktivity nemám, a většinu času trávím venku s kamarádama, nebo čtením. Čtu úplně všechno možný. Teď zrovna knížku 'Opravdu mrtev?'. A je fakt hustá. Je o chlápovi jménem Michael, kterej je pohřbenej zaživa. Fakt doporučuju.

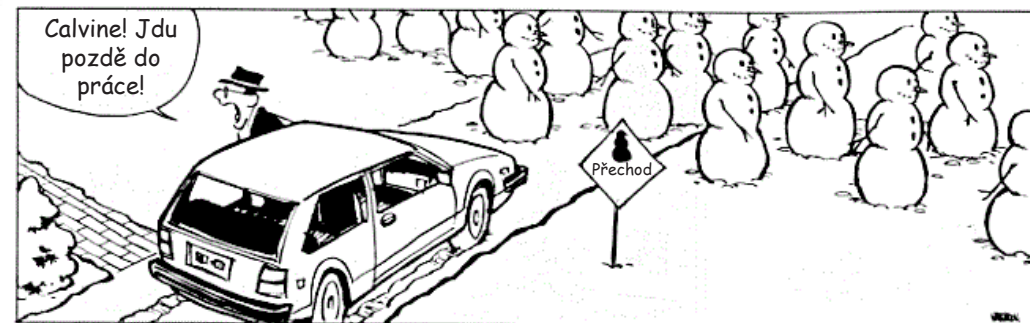
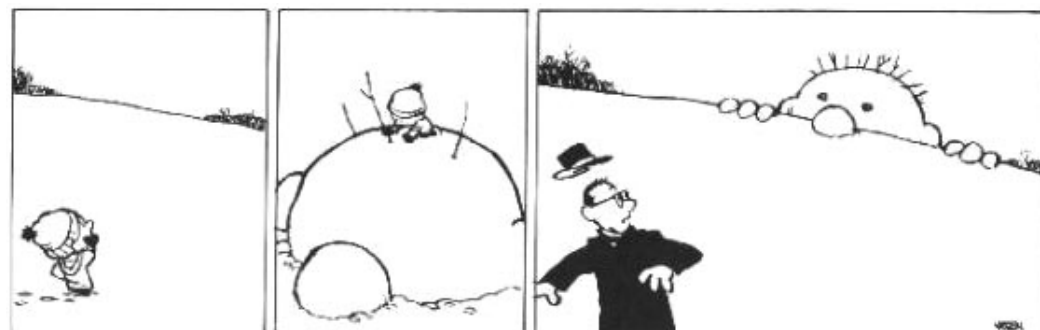
No a teď si asi půjdu uklidit pokoj a sbalit na výpravu, protože zítra na to nebudu mít čas.

Tak se mějte hezky :)

Dorotka

CALVIN A HOBBS

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
5. číslo 2015, ročník XXX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 14. 2. 2016

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš, Mrňous - Jakub Štros

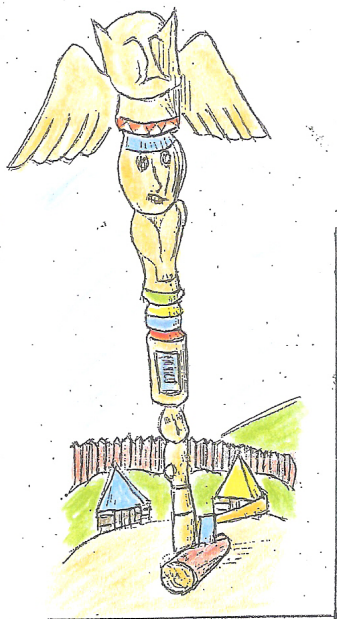
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky:

www.skauti-strasnice.cz

LOKALI

Měsíční zprávy oddílů a smeček 35. střediska "Pětatřicítka" v Libni.

1945

Proč zrovna Lokali?

tážete se jistě při pohledu na název našeho časopisu. A oprávněně! Většina z Vás doposud tohoto exotického jména neslyšela a nezná tudíž jeho význam. Každý z Vás ale ví, co jsou to tam-tamy.

Tam-tamy, bubny, o nichž jste čítávali v cestopisech a dobrodružných románech z nitra "černého světadílu" - Afriky. Tyto podivuhodné bubny jsou telegrafem černých lidí, jehož podstatu vysílání se dosud žádnému z bílých vetřelců nepodařilo rozluštit. Jejich zvuk, při špatné zprávě pochmurný a nepřátelský, při dobré veselý a radostný, nese se dodnes v rytmičném ohvění nad pralesy a řekami, pouští a jezery, dál a dál napříč pevninou, neprobádaný, tajemný, barbarsky krásný.

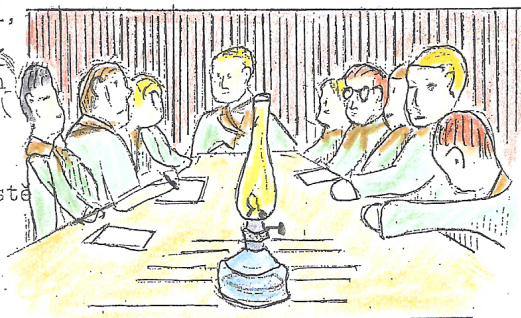
A čím jsou černochům tam-tamy, tím bylo indiánům lokali, zpravodaj rudých mužů, dunící a povzbuzující bojovníky při válečných taženích, slavnostech kmene a radách Velkých náčelníků.

Zde však již romantismus zmizel, byv vystřídán střízlivým životem civilizace a lokali octlo se od poradních ohnů v museích a sou-

kromých sbírkách bohatých jednotlivců, aby se pro pozdější generace dochovala památka na dávno zaslé doby prvotních obyvatelů rozsáhlých stepí Severní Ameriky a Kanady.

A my tedy křísíme název Lokali. Ano, křísíme jej s přáním, aby Lokali zvučelo do duší a myslí všech našich bratrů, případných protivníků a všech lidí, kteří sledují se zájmem či pochybnostmi naší junáckou činnost.

Nechťsi tedy Lokali na své cestě střediskem i momo ně zachová dobrý, čistý zvuk a vyspělou uroveň!

- Ex -

1. ročník